

Borsodi L. László

ÉS SZÓL GREGOR SAMSA

Appendix Lövétei László
Majomszózat című verséhez

Ha tudnád, hogy mit szeretnél,
ha megmondanád, végül mi legyen,
ha tiéd lenne a kert mindenestől,
ha számontartanád állatait, fáit,
s akkor már engem is, szegény férget,
valószínű, nem ez lenne, ami van,
nem ordítanának az oroszlánok,
nem törnének-zúznának a bölények,
és az a kígyó, az a ringyó kígyó is
nem tekergőzne ide-oda, nem konspi-
rálna, és a majom, az a hülye majom
sem tudálékoskodna annyit, végre
eldőlhetne, ember-e vagy csak volt,
vagy nem is az volt, csak véletlen
egybeesés, hogy olyan, mint.
Igen, ezzel a véletlennel kellene
kezdened valamit, kiszűrni, kiselejtezni,
ha lenne hozzá kapacitásod, merszed,
elképzelésed, ha kiderülne végre rólad,
Isten vagy te, vagy eszelős jöttment,
kit nem érdekel, víz árasztja-e el,
vagy tűz pusztítja a kertet,
ha végre színt vallanál: hol vagy, ha vagy,
hogy mire jó ez a fojtogató idegbaj,
és miért vagyunk rád utalva egyáltalán!

CIPŐ, A HÉTMÉRFÖLDES

Ideje lenne végre kiszállni,
kidobni minden fölöslegest,
széttörni mindent formát,
vagy elviselni a körülményt,
az intézményest, a napit,
s nem kérdezni, mi miért.
Ideje lenne elfogadni: a cipő
cipő, nem hétmérföldes csizma,
elhinni, ha volt is, csak látszat.
Ezt kellene megszokni végre:
nincs asztal, amit körülülni,
csak leállósáv van, szárnyvonal,
hogy a fölösből kaptál, ha kaptál,
és belátni, nevetséges az egész,
mennyit, mit akartál, miben hittél.
Nevetni kellene, de nincs értelme,
nem szabad magaddal alkut kötnöd,
csak hagyni, guruljon nappal az éjbe,
s ne tudni meg, meddig, hova:
katatóniába-e vagy Isten úr-ölébe.

MINT ABLAKON A PÁRA

Mint ablakon a pára, egy nap láthatatlanná válok.
Még egy ideig a körvonalak emléke, aztán az sem.
Mondhatják: hát, bizony, az egyirányúban visszafelé.
A lényegen azonban mit sem változtat. Az idő betemet.
Mint majd később másokat is, és ők sem tehetnek semmit.
Nem tiltakozhatnak, hogy miket mondanak róluk.
Nemcsak a hallgatás, a nyelv csapdáit sem kerülhetjük el.
S bár most látszólag külön-külön, de a mélyben hogyan?
Nem vigasz ez. Nem is ámitás. Inkább rend. Nem tudom.
Vagy légüres tér. Vagy Isten sóvár tekintete. Valami hazahív.

DÉL ÉS ÉJFÉL KÖZÖTT

Tizenkettedik szín

Madách, Saint-Exupéry és Pilinszky nyomán

Egyre többen lépnek át a túlsó sávba, és nem néznek vissza ránk,
nem tudhatjuk, arcukon mosoly, vagy szemükben kétségbeesés.
Nem tudhatjuk meg soha. Csak azt láthatjuk, hogy itt, itt
egyre kevesebb az ember, és egyre hangosabban üvölt a kutyaólak
csöndje. És sejtjük – mert bármiféle biztos tudásról szó sem lehet –,
hogy az Órás nem hiányzik, csak alszik. Vagy tán egy sarokban sunyít,
lehet, amnéziás, ami persze kellemetlen, a nagyobb baj azonban az,
hogy örökkévaló. És így örökkévaló az alkatrészek össze nem illése,
esztelen zakatolása, ahogy a gépezet ide-oda és egymásnak lökdös,
gyomorszájon vág, kezünket, lábunkat törjük, fejünket beverjük.
És nem lehet érvelni, nem várható senkitől magyarázat, vigasz,
csak hallgatni lehet, eltűrni kell, tehetetlenül nézni, ahogy közeledik,
ahogy megtörténik velünk, hogy aztán tovább történjék nélkülünk,
ahogy távolodunk, száműzve magunkból egy sáv felé, hol egyre többen.